

Arrest

**nr. 100 714 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten H. RIAD en S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 april 2012 en op 15 oktober 2012.

1.3. Op 24 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een sjjiitische Tadjiek te zijn. U bent geboren in Mashad, Iran en afgezien van een korte periode (1375-1377, omzetting naar westerse kalender: 1996-1998) waarin u en uw familie in Herat woonden, hebt u altijd in Mashad in Iran gewoond. Uw moeder was de tweede echtgenote van uw vader. U bent in Iran 8 jaar naar school geweest, onderbroken door de jaren dat jullie in Afghanistan verbleven. Uw vader en broer R.(...) werden jaren geleden samen met anderen door de taliban meegenomen en gedood. U weet de precieze reden niet, u was toen nog een kind, maar vermoedt dat het is omwille van het feit dat jullie sjjieten zijn. Kort nadien kwam uw halfbroer A.(...) zeggen dat u met M.(...), een winkelier aan wie hij schulden had, moest trouwen om deze schulden te vereffenen. Omdat M.(...) al 50 jaar was en al getrouwd, en bovendien geen sjjiet was kon uw moeder hier niet mee akkoord gaan. Ze gaf de eigendomsdocumenten van het huis aan uw halfbroer zodat hij hiermee zijn schulden kon afbetalen. Uw halfbroer zei dat M.(...) de documenten aanvaard had in ruil voor de schulden, en dat jullie in het huis mochten blijven wonen. Nadien bleek echter dat M.(...) het huis verkocht had, en toen de nieuwe eigenaars het huis kwamen bezoeken, kregen jullie een week tijd om het huis te verlaten. Op dat moment kwam M.(...) zeggen dat hij zijn vrouw, u dus, kwam halen. Na wat uitleg ging hij A.(...) zoeken, maar dat was tevergeefs. Hij bleek naar Iran te zijn verhuisd. Daarna keerde M.(...) terug met de taliban, die discussieerden over het feit dat jullie M.(...) bedrogen hadden en dat jullie moesten aanvaarden wat beloofd was. De ouderen van de regio praatten met de taliban, en daarna gaven ze jullie een week om het huwelijk voor te bereiden. Jullie gingen praten met de man van uw tante (M.(...)), die aanraadde om het land te verlaten, als u niet met M.(...) wilde trouwen. Volgens deze oom had M.(...) immers connecties met de taliban. U keerde daarop met uw moeder terug naar Iran. Terug in Iran woonden u en uw moeder in Mashad, dezelfde stad als uw halfbroer en andere verwanten. Uw nicht van moederszijde bracht u nadien in contact met uw toekomstige man, Q.(...) J.(...) (OV 6.049.976), een verwante van haar eigen man. Jullie besloten te trouwen en ook uw halfbroers vonden dit goed, omdat hij in Europa woonde en ze er zelf misschien ook voordeel bij zouden hebben. Op 20 februari 2010 huwde u in Mashad met Q.(...) J.(...) , die toen al sedert 2007 in België verbleef. Na uw huwelijk probeerde u gezinshereniging aan te vragen, maar slaagde hierin niet. U of uw man moesten namelijk persoonlijk naar Kabul gaan en daarna naar Islamabad, en dit was niet mogelijk. Verder gebruikten uw halfbroers, die veel ouder zijn dan u, het feit dat u nog steeds in Iran woonde en niet naar uw man ging, om u te bedreigen en te slaan. Ze zeiden dat u dan maar moest scheiden en in Iran opnieuw trouwen, want het was een schande dat u met uw moeder alleen woonde zonder een man die voor jullie verantwoordelijk is. Uiteindelijk werd besloten dat u illegaal naar Europa zou reizen. Uw halfbroer betaalde uw reis op voorwaarde dat uw man het zou terugbetalen. U kwam aan in Griekenland en vloog van daar naar Nederland. U werd er volgens uw verklaringen vastgehouden omdat u valse papieren had gebruikt. Om te vermijden dat u zou worden teruggestuurd, vroeg u asiel aan. Toen u vrijgelaten werd en naar het asielcentrum mocht gaan, kon u dit niet vinden, en uw advocate raadde ook aan om gewoon naar België te komen. U kwam op 14 januari 2012 aan in Brussel. Op 18 januari 2012 hebt u in België asiel aangevraagd. U geeft aan wegens de dood van uw vader en broer en de problemen met M.(...) niet meer terug te kunnen naar Afghanistan. Daarnaast heeft u niemand meer in Afghanistan en kan u niet als vrouw alleen terugkeren.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: origineel paspoort van Afghanistan uitgegeven in Mashad, Iran; origineel huwelijkscertificaat van Afghanistan; medisch certificaat voor gezinshereniging afgegeven in Mons; attest van de mutualiteit voor de gezinshereniging afgegeven door CAAMI, Charleroi; vertalingen van de huwelijksakte (2); registratie van jullie huwelijksakte door Kabul; een attest van celibaat; vertaling en kopie van een identiteitskaart ; een attest van goed gedrag en zeden en vertaling ervan; een kopie van aanvraagformulier visum D in België; een verklaring van het Afghaans consulaat over uw nationaliteit, plus vertaling; en informatie van de Belgische ambassade in Teheran, Iran.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie te hoeven koesteren, of een reëel risico te lopen op ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. U verklaart een tweede keer Afghanistan te hebben verlaten in 1377 (1998-1999) omwille van de problemen die uw halfbroer A.(...) had met iemand die hem een lening had gegeven, en aan wie hij die niet kon terugbetalen. Eerder waren ook al uw vader en broer door de taliban gedood, u denkt omdat zij sjiieten waren. Dat uw halfbroer zijn problemen probeerde op te lossen door u aan zijn schuldenaar uit te huwelijken, vertelt u echter pas in het tweede gehoor op het CGVS. Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens het eerste gehoor op het CGVS hebt u hier enig gewag van gemaakt. Nochtans is dit gegeven wel van belang, aangezien u nu tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde omwille van een vrees voor de man aan wie u zou worden uitgehuwelijkt niet meer naar Afghanistan te kunnen terugkeren (CGVS 15/10/2012 p. 5, 6). Dat u bij DVZ slechts tien minuten kreeg, en geen details mocht noemen, is geen reden om deze poging tot uithuwelijking, de uiteindelijke reden voor uw vlucht uit Afghanistan, zelfs niet te vernoemen. Dat u dit niet meldde tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart u door te zeggen dat er niet gevraagd is om er in detail over te praten, en dat de precieze vraag niet gesteld is (CGVS 15/10/2012 p. 6). Nochtans werd u tijdens dit eerste gehoor na enkele vragen over het probleem van A.(...) ook gevraagd hoe het komt dat uw eigen leven in gevaar was in Afghanistan. U zei toen enkel dat uw halfbroer druk op u legde en dat hij toen hij niets van jullie kon krijgen, ontsnapt is (CGVS 23/4/2012 p. 6). U zei op een gegeven moment zelfs letterlijk dat een 11 à 12-jarig meisje toch geen problemen kon hebben met haar [half]broer (CGVS 23/04/2012 p. 11). Indien u werkelijk op het punt stond te worden uitgehuwelijkt door uw halfbroer had u dit toch op dat moment kunnen aangeven. Dat u de vraag niet goed had begrepen of de problemen in Afghanistan en Iran vermengd had is geen afdoende verklaring (CGVS 15/10/2012 p. 7). Wanneer in het tweede gehoor, even algemeen, gevraagd wordt om de problemen die jullie hadden in Afghanistan uit te leggen, vertelt u wel onmiddellijk over het feit dat uw hand werd gevraagd door M.(...) en geeft u ook aan dat dit nog steeds een probleem vormt voor u (CGVS 15/10/2012 p. 3, 7). Dat u dit probleem pas bij het derde gehoor aanhaalt doet twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan en de ernst van uw huidige vrees ten opzichte van Afghanistan.

Er zijn trouwens maar weinig concrete aanwijzingen dat deze vrees nog actueel zou zijn. U was nog maar 13 jaar op dat moment, en ondertussen bent u bovendien gehuwd met een andere man. Dit zou het probleem van uithuwelijking op zich al moeten oplossen. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat er sinds uw aankomst in Iran problemen zijn geweest met M.(...). U weet zelfs niet of M.(...) nog geprobeerd heeft uw halfbroers terug te vinden in Iran. Mocht trouwens uw halfbroer echt M.(...) vrezen en zijn gokprobleem via uw uithuwelijking had willen oplossen, had hij u eveneens al veel eerder naar Afghanistan kunnen terugzenden, gezien hij voor u verantwoordelijk was en u nog een kind was en dit niet zou hebben kunnen tegenhouden. Gezien u niet weet of M.(...) uw halfbroers contacteerde nadat jullie allemaal naar Iran zijn verhuisd, mag worden verondersteld dat ze geen problemen meer hadden met hem (CGVS 15/10/2012 p. 10). U heeft ook geen enkel idee wat de reactie was van M.(...) op uw vertrek naar Iran en stelt nog dat uw oom M.(...), die destijds uw moeder had geholpen en die in Afghanistan is gebleven, geen contact heeft gehad met M.(...) (CGVS 15/10/2012 p. 7). U baseert uw actuele vrees voor vervolging in Afghanistan dan ook voornamelijk op vermoedens en niet op concrete aanwijzingen (CGVS 15/10/2012 p. 7). In verband met de dood van uw vader en broer dient tevens te worden vermeld dat dit gebeurde toen het talibanregime nog aan de macht was in Afghanistan. Daarnaast kan u niet met zekerheid zeggen wat de reden was dat zij vermoord zouden zijn: u denkt misschien omdat ze sjiieten waren, misschien om geld (CGVS p. 15/10/2012 4). Na hun dood zijn jullie trouwens niet onmiddellijk uit Afghanistan gevlucht, dit was pas enkele maanden nadien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u omwille van deze problemen nog een persoonsgerichte vorm van vervolging liep in Afghanistan.

U kan ook geen aanspraak maken op het statuut van vluchteling op basis van het feit dat u een alleenstaande Afghaanse vrouw bent. U bent gehuwd met een Afghaanse man, die weliswaar in België verblijft onder het statuut van subsidiaire bescherming. Bovendien hebt u zowel van moederszijde als van vaderszijde familie in de tweede en derde graad in Herat (CGVS 15/10/2012 p. 2-3). U verklaart dan wel dat u met hen geen contact had toen u in Iran was, en slechts met enkelen van hun toen u nog in Afghanistan was (CGVS 15/10/2012 p. 2 en 7-8), maar u kan voor dit gebrek aan contact sinds jullie verhuis naar Iran geen bijzondere reden geven. U weet ook niet waarom uw moeder geen contacten heeft met haar drie broers in Afghanistan (CGVS 15/10/2012 p. 8). Gezien algemeen bekend is dat Afghaanse families uitgebreide en nauwe familiebanden onderhouden, ook wanneer een deel van de familie naar het buitenland is verhuisd, kan op zijn minst verwacht worden dat u wel zou weten waarom er dan tussen uw moeder en de overige familieleden geen contacten meer zouden geweest zijn. U kan hiermee niet overtuigen dat u effectief geen contact hebt met uw familie en dat u geen beroep zou kunnen doen op een familiaal opvangnetwerk in Afghanistan. Uit uw verklaringen kan dus niet worden afgeleid dat u een geprononceerde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de

Conventie van Genève van 28 juli 1951 omwille van het feit dat u als alleenstaande Afghaanse vrouw zonder enig opvangnetwerk zou behoren tot een sociale groep. De problemen die uw echtgenoot in Afghanistan heeft, en waarvoor hij in België bescherming heeft gekregen in de vorm van subsidiaire bescherming, dateren van vóór uw huwelijk. Hierdoor kan u zich niet beroepen op eenheid van familie om dezelfde bescherming te bekomen. U komt echter wel in aanmerking voor gezinshereniging, waarvoor u beroep kan doen op andere procedures dan de asielprocedure.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij gezien bovenstaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Ze dienen immers enkel ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u momenteel hoogzwanger bent .”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/5, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EC, voert verzoekster aan dat Afghanistan het meest gevaarlijke land ter wereld is voor vrouwen. Zij verwijst in dit verband naar een recent rapport van Human Rights Watch waarin wordt gesproken over de verslechtering van vrouwenrechten in Afghanistan. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betoogt zij dat de situatie nog slechter is voor een vrouw die, zoals zijzelf, quasi nooit in Afghanistan heeft verbleven. Zij heeft geen kennis van het land en haar directe familie woont in Iran. Verzoekster citeert tevens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande Afghaanse vrouwen en zij voert aan dat tevens rekening dient te worden gehouden met de specifieke Afghaanse wetgeving die verbiedt dat een jonge vrouw haar huis verlaat zonder de toestemming van haar vader of echtgenoot. Voorts laakt zij dat er geen specifiek Cedoca-rapport is over de situatie van vrouwen in Afghanistan en stelt zij de vraag vanwaar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de stelling haalt dat het algemeen bekend is dat Afghaanse families uitgebreide en nauwe familiebanden onderhouden, zonder verwijzing naar enige bron in het administratief dossier. Verzoekster vervolgt dat de Afghaanse familieleden de actors van gendervervolging zijn en het gevaar dus komt van de familieleden zelf. Zij is van oordeel dat de weigering niet kan steunen op een hypothetische bescherming vanwege familieleden in de tweede of derde graad en stelt dat er geen enkel concreet element voorhanden is om deze mogelijkheid van bescherming te bewijzen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat er in haar hoofde wel degelijk een risico op onmenselijke en vernederende behandeling bestaat in geval van terugkeer naar Herat. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volledig onwetend is over de “*familieleden in de tweede of derde graad*” en geen enkel idee heeft over wie deze mensen zijn, noch over hun houding tegenover vrouwen. Dienvolgens kan het Commissariaat-generaal volgens verzoekster onmogelijk tot het besluit komen dat deze familieleden haar kunnen beschermen. Bovendien kunnen de familieleden niet als “bescherming” worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, aldus nog verzoekster.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het eerste gehoor op het CGVS enig gewag heeft gemaakt van de poging tot uithuwelijking door haar halfbroer terwijl dit de uiteindelijke reden voor haar vlucht uit Afghanistan is en het feit dat zij dit probleem pas bij het derde gehoor aanhaalt doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan en de ernst van haar huidige vrees ten opzichte van Afghanistan, (ii) er weinig concrete aanwijzingen zijn dat deze vrees nog actueel zou zijn temeer zij ondertussen getrouwd is met een andere man, hetgeen het probleem van de uithuwelijking op zich al zou moeten oplossen, en zij haar actuele vrees voor vervolging voornamelijk baseert op vermoedens en niet op concrete aanwijzingen, zoals wordt toegelicht, (iii) zij geen aanspraak kan maken op het statuut van vluchteling op basis van het feit dat zij een alleenstaande Afghaanse vrouw is daar zij gehuwd is met een Afghaanse man, die weliswaar in België verblijft onder het statuut van subsidiaire bescherming, en zij bovendien zowel van moederszijde als van vaderszijde familie in de tweede en derde graad heeft in Herat, (iv) de door haar voorgelegde documenten enkel dienen ter bevestiging van haar identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en voor het overige niets toevoegen aan haar asielrelaas en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor

burgers in Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Het is de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De Raad wijst erop dat de toestand van de vrouwen in Afghanistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (EHRM, N. v. Sweden, 23505/09, van 20 juli 2010, punt III. "*Relevant information on Afghanistan*", nr. 52 "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. (...)*"), doch de loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard (Human Rights Watch 8 maart 2012) over de positie van de vrouw of jonge vrouwen in Afghanistan toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan, deze gegronde vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster slaagt er immers niet in aan te tonen dat zij, alhoewel zij het grootste deel van haar leven in Iran verbleef, in haar land van herkomst, Afghanistan thans een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. In de mate verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, RvV 56 447, wijst de Raad erop dat elke zaak individueel wordt onderzocht en beoordeeld en het geciteerde arrest een minderjarige betreft, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster verwijst voorts naar voornoemd arrest van het EHRM, N. v. Sweden, en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot in België verblijft onder het statuut van subsidiaire bescherming. Dit wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigd. Een Afghaanse vrouw maakt door haar huwelijk deel uit van de familie van haar echtgenoot. De Raad is dan ook van oordeel dat aan verzoekster ingevolge het principe van de eenheid van familie de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS